

Referat fra turen april 2016

Inge – Lise & Laila:

Vel hjemme igen efter 11 dage i Bagaciu, kommer hermed referatet fra vores tur. Referatet vil denne gang se lidt anderledes ud, idet hovedforfatteren er Inger-Lise.

12-04-2016

Vi ankom til Bagaciu sent om aftenen og efter en bid brød var vi klar til at se dyner.

13-04-2016

Efter morgenmaden gik vi en tur på plejehjemmet og i butikken for at danne os et overblik over hvad vi havde af varer. Ceese var kommet med 50 kasser der skulle pakkes ud.

Vi valgte at dele os i 2 hold. Hanne Poul Erik og Inger-Lise gik i gang i butikken. Liljan, Andreea og Laila gik en tur rundt i byen så Liljan kunne se hvad det var hun var kommet ned til. Senere på dagen gik vi alle sammen op til Paulina og Moise. Moise havde svært ved at gå og var væsentligt mere dårlig, end da vi forlod ham i september. Paulina klagede over mavesmerter. Begge var de lettere rund forvirrede. Huset var beskidt og snavset og haven var fuld af ukrudt. Det blev aftalt, at Poul Erik skulle hjælpe dem med, at få

lavet et gelænder op til huset og en ny dør til porten.

14-04-2016

Dagen startede i Targu Mures med det helt store indkøb. Der skulle købes ind til os selv og der så skulle der købes materialer til arbejdet hos Moise og Paulina.

Vel hjemme igen var det blevet tid til frokost. Midt i det hele kom Simona med et brev fra Maria M. Hun spurgte om vi ikke ville komme ned til hende. Hun havde det rigtigt skidt og var sikker på hun var døende. Det havde hun nok ret i, hun lå i sengen og kunne nærmest ikke rette sig ud. Hullet i maven var blevet større og det lugtede så forfærdeligt. Hun har også tabt sig rigtigt meget.

Hun havde ikke fået noget mad, så Poul Erik blev sendt af sted for at handle lidt ind.

Vi besluttede at køre en tur op til sygeplejersken Maria og tale lidt med hende om Maria og hvad hun syntes vi skulle gøre. Hendes vurdering var, at hun skulle på hospitalet.

Igen delte vi os i 2, Hanne, Poul Erik og Inger-Lise åbnede butikken med hjælp fra Simona, Alexander og Anke. Vi 3 andre fik puttet Maria i bilen og kørte til hospitalet i Targu Mures.

Dette var ikke vores første besøg på et Rumænsk hospital og vi måtte igen konstatere, at det er noget frygteligt noget.

Når man ankommer til skadestuen er første skridt, at man bliver undersøgt, dette forgår i indtjekningsskranken, hvor alle de andre patienter kan følge med, så nedværdigende.

En ting er også helt sikkert, når man er en lille beskidt og meget ildelugtende sigøjner kvinde, så er man ikke den der kommer første til, tværtimod så kommer man til at vente også selv om man, som jeg er sikker på Maria var på det ved at dø. Hun var så syg til sidst, at jeg blev mere og mere bange for, at hun ville falde død om.

Vi prøvede på alle mulige og umulige måder at få Maria hurtigere til, men de var is kolde.

Da klokken var omkring kl. 1 om natten kiggede de på Maria, vi måtte ikke komme med ind. Hun fik taget blodprøver og blev røntgenfotograferet. Kl. 2 om natten fik vi resultatet af hendes blodprøver, 7 af de prøver de havde lavet var fine, 16 af dem var dårlige.

Hospitalet valgte at beholde Maria, vi fik lov til at komme ind og sige farvel inden vi kørte hjem for at få et par timers søvn. Syntes af Maria i hospitalssengen, er et syn jeg aldrig glemmer, hun lå på en plast madras, med alt sit tøj på, selv sine sko, der var ingen pude, ingen dyne men heldigvis havde vi et tæppe i bilen, som hun kunne få over sig.

15-04-2016

Igen i dag måtte vi dele os. Poul Erik gik til Moise, Hanne og Inger-Lise i butikken for at rydde op sammen med Simona og Ana.

Vi 3 andre måtte igen til hospitalet i Targu Mures. Vi fandt Maria som vi havde efterladt hende, dog havde hun nu fået sine sko af.

Vi måtte ikke være hos hende, kun sidde i venteværelset og ja vente og vente. Med jævne mellemrum prøvede jeg at provokere personalet til at fortælle hvad der skulle ske. Det lykkedes da også på et tidspunkt at få en læge i tale, som dog skred midt i vores samtale.

De var begyndt at give Maria blod og væske.

Der blev kigget meget skævt til Maria Jeg kunne næsten ikke være i min egen krop, er man et dårligere menneske fordi man er født som sigøjner, det er jeg ikke spor i tvivl om, at mange mennesker mener.

Derfor gik jeg også i flere omgange gik jeg ind til Maria, og stod og holdt om hende, krammede hende og gav hende et kys på kinden. Med mit lyse hår og mit fremmede sprog, var det noget der kunne få ALLE til at glemme, hvad de var i gang med.

ENDELIG kl. 18 traf de en afgørelse. Maria skulle indlægges og vi kunne køre hjem.

16-04-2016

Så kom dagen hvor vi endelig kom i gang med det vi var kommet for.

Vi startede med at besøge den ugen Lidia og give hende det garn vi havde med til hende. Hun blev rigtig glad. Vi fik også hilst på alle hendes børn og hendes mand. Lidia har fået et af de huse Ceese har bygget, og man må lade hende, at der pænt og rent, selv tøjet i skabene var nydeligt lagt sammen. Vi kiggede ind til Ana og kondolerede med hendes tab af hendes mor. Hun kvitterede med kager og sodavand. Desværre kunne vi ikke tage på kirkegården med hende, som vi har gjort med de andre for Leonora er ikke begravet i

Bagaciu.

Vi stak hovedet ind hos Paulina og Moise, han var ikke hjemme, men det var Paulina og hun var meget vred. Hun beklagede sig over Moise, han drak, var vanskelig og talte grimt til hende. Og nu ville han pludselig ikke have vores hjælp.

Vi fik også besøgt Maria t. i hendes nye hus, en rigtig dejlig oplevelse, så skønt for Maria.

Bagaciu har fået et nyt forsamlingshus, der skulle indvies om søndagen. Borgmesteren syntes vi skulle hænge Lailas billeder op i forsamlingshuset så alle kunne se dem. Det så rigtigt godt ud på de hvide vægge. Borgmesteren kom forbi og hilste på, han inviterede os til åbningen og spurgte om Laila ikke kunne holde en lille tale. Hun sagde ja, hvor svært kunne det dog lige være, vi regnede med at der ville komme 50-100 mennesker. Naturligvis nogen vi alle kendte, men hun skulle blive klogere.

Da Moise jo lige pludselig var blevet forvandlet til en sær gammel mand, der ikke ville have hjælp, valgte Poul Erik i stedet at hjælpe Maria T.

Hanne, Inger-Lise og Simona åbnede butikken. Det væltede ind med mennesker der i blandt Vilma med de store babser. Hun flåede ting ned fra hylderne og da hun skulle betale, mente hun at det var for dyrt. Det hele endte med et stort skænderi mellem hende Hanne og Inger-Lise. Hele butikken var i chok og rystede på hovedet af Vilma, der truede med at ringe til Ceese og også med at få lukket butikken. Det hele endte med at Vilma betalte hvad hun skyldte og da hun sene på dagen kom igen, var hun blid som et lam.

Igen måtte "hospitalsholdet" afsted til Targu Mures. Maria var jo blev indlagt, men havde ikke noget mad og vand, noget som man selv skal medbringe.

Det var dejligt at se Maria i dag, hun havde fået mere blod, og så lidt bedre ud. Hun var kommet i en rigtig seng, med pude og dyne, og så var hun kommet i en fin py.

Bedst af alt var dog, at de 6 damer som Maria delte stue med, var så søde ved hende. Dejligt at se at der trods alt, er fornuftige mennesker til. Det kedelige var, at vi i dag måtte slippe 300 Lei til bestikkelse af lægen og sygeplejersken.

17-04-2016

Så kom dagen, hvor vi skulle fint i byen. Vi havde ikke lige festtøjet med, men borgmesteren sagde det var ok, vi var jo på arbejde.

Inden festen nåede vi lige et par besøg. Først hos Petru, der fik en strømpe påtager. Og derefter hos Emil. Det var som altid rigtigt hyggeligt. Vi fik set deres imponerende have, hvor alting gror igen, efter sidste års katastrofe, med den alt for stærke gødning. Det blev også til en helt speciel oplevelse. Inger-Lise fik lokket Emils kone Irina til at synge for os. Det var så smukt, at alle havde våde øjne bagefter. Hun synger fantastisk.

Efter frokost var det tid til at lægge sidste hånd på Lailas tale. Først blev den udtænkt på dansk, derefter oversat til engelsk og til sidst til rumænsk.

Vi havde nok regnet med, at der ville komme et sted mellem 50 og 100 mennesker, så stor var overraskelsen, da der i salen var et sted mellem 500 og 600 mennesker. Aldrig i mit liv har jeg været så nervøs. Det hjalp dog lidt da jeg så, hvor nervøs borgmesteren var.

Da talen var overstået var jeg en glad kvinde. Der havde været lidt problemer med mikrofonerne, og lidt kludder med oversættelsen, men både Andreea og Laila overlevede. Dagen fortsatte med underholdning. Da det hele var overstået, blev ALLE budt på mad. De lokale fik hver udleveret en bakke med 3 kåldolmer (Sarmale) og noget brød, som de kunne tage med hjem. Vi, der er noget ved musikken, blev inviteret til at spise oppe i forsamlingshuset. Vi fik også serveret Sarmale, kage, vin,

snaps og sodavand.

I alt var der i de små køkkener i Bagaciu blevet lavet 3.000 ruller.

Alt i alt en hyggelig dag. De følgende dage skulle vise, at vi nu ikke kun er kendte i Bagaciu, men også i oplandet omkring Bagaciu. Flere havde oplevet vores optræden.

18-04-2016

Dagen i dag stod på flere besøg. Et af dem hos vores lille handicappede dreng. Vi fik pjattet lidt med ham og grint en masse. Han har fået en hospitalsseng af Ceese, hvilket har gjort nogle ting meget nemmere. De mangler nogle madrasser, hvilket vi godt kunne hjælpe dem med. Han har et lille problem, han hader at sige farvel. Så da tiden var inde til at vi skulle gå, måtte vi på skift sige, at vi skulle på toilettet. Den sidste der gik, var Laila. Da hun sagde, at nu var det tid til at komme på toilettet, kaldte han på sin mor, og bad hende give Laila noget toiletpapir. En meget betænksom ung mand.

Aftenen blev afsluttet på hyggeligste vis, med grill og dejligt samvær hos Susi og Titi.

19-04-16

I dag stod den på besøg i sigøjnerenden. Vi besøgte bla. Marcele, men huset var lukket af. Der gik en sigøjnerkvinde og hendes datter i haven og samlede et eller andet op. Vi var lidt nysgerrige og måtte se nærmere på deres gøremål. De samlede vinbjergsnegle, som de solgte videre til en fabrik, der betalte dem 1,50 Lei pr. kilo. Et job, men sikke et job.

Vi besøgte også Vilma, og mens vi sad der, kom hendes svoger brasende ind af døren. Ioan var lige kommet hjem fra hospitalet. Han havde været indlagt med dårligt hjerte. Han havde ikke fået sin hjertemedicin de sidste 3 dage, og var nu ved at gå i panik. Da der jo helst ikke er nogen, der skal dø på vores vagt, skyndte vi os at give ham penge til medicin.

På vores tur mødte vi også Nicoletta. Hun fik en skideballe over, den måde hun havde opført sig på. Laila kunne ikke dy sig, og spurgte om hun var gravid igen, dette bekræftede hun.

I dag traf vi en beslutning, som vi alle sammen kom til at fortryde rigtigt meget. Man kan jo ikke rejse til Rumænien, uden at smage deres nationalret komavesuppe. I dag var dagen, hvor vi skulle prøv den. 1 portion suppe 5 skeer.

20-04-16

I dag ringede de fra hospitalet. Maria var blevet så stabil, at hun kunne komme hjem. Hospitals teamet kørte af sted for at hente hende, men først skulle der handles ind, så hun havde mad i huset.

Vi bad om en samtale med lægen inden vi tog fra hospitalet. Han fortalte, at det bløder et eller andet sted i

Marias mave. Han ville gerne have lavet en gastroskopi, men Maria havde sagt nej. Hun havde prøvet det en gang for 10 år siden, og havde den dårlige oplevelse, at hende der lå ved siden af hende døde.

Vi måtte fortælle Maria, at hvis hun ikke fik det lavet, så ville hun dø. Hullet i hendes mave skal findes og lukkes. Hun lovede os, at hun nok skulle få det gjort.

I skrivende stund er det endnu ikke sket, og de 4 poser blod, som hun fik på hospitalet er løbet ud igen. Andreea fortæller

at hun er rigtig dårlig igen.

Vi kan ikke gøre så meget, andet end indtrængende at bede Maria om at tage på hospitalet, men i sidste ende er beslutningen Marias.

21-04-16

I dag var dagen, hvor vi skulle i gang med at dele penge ud.

Det blev dog lige til 2 ikke planlagte stop undervejs.

Det første var i kirken, som endnu ikke er blevet renoveret.

Det andet var et besøg som gjorde stort indtryk på os alle. For første gang besøgte vi børnehjemmet. Det var så fantastisk. Der var så pænt, rent og hyggeligt. Duften af renheden i dette hus fik Laila til af stortude. Det var så overvældende at se, hvor fantastisk disse børn blev behandlet, det hele emmede af kærlighed. Børnehjemmet har deres eget landbrug. Grise, køer, høns og marker. Alle børn hjælper til efter alder og evner.

Børnene kan blive boende til de bliver gift, og ønsker de at læse videre, bliver de også støttet i dette.

De prøver også at give børnene, et indblik i livet i Bagaciu, så med jævne mellemrum, er børnene hjemme hos nogle af de ældre og hjælpe med daglige gøremål.

Lederen fortalte bla. at en af pigerne havde været hjemme hos Moise og gøre rent. Moise havde siddet og kigget på, men havde dog sunget en sang for hende, mens hun arbejdede.

Nu var tiden inde til, at vi skulle begynde at fortryde ko mave suppen. Liljan måtte, som den første, gå i seng med dårlig mave. Men tro mig, det bliver værre endnu.

Det var nu blevet vores tur til at være værter, så i dag inviterede vi Susi og Titi ud at spise.

22-04-16

Vores sidste arbejdsdag. Dagen hvor vi altid flyver og farer rundt for, at få lukket alle hullerne. Men også dagen, hvor vi holdt loppemarked i gården

Liljan var stadig syg, og om morgenen meddelte Poul Erik, at nu var han også dårlig, han fik det dog hurtigt bedre med en stop pille.

Om morgenen måtte Inger-Lise også i gang med stoppillerne, men hun holdt sig dog på benene. Midt i arbejdet med loppemarkedet fik Laila mavekramper og måtte gå hjem i seng. Laila var kun lige nået i seng, da Susi kom løbende, Poul Erik var faldet gennem et råddent brønddæksel. Chokket, manglen på væske og for meget sol, gjorde at han efterfølgende besvimed.

Nu så det rigtigt yndigt ud, med Liljan, Poul Erik og Laila i hver deres seng.

Andreea blev rigtigt bekymret for os alle sammen, så hun hentede sygeplejersken, der tjekkede os alle og sagde vi ville overleve.

Ingen havde lyst til mad den aften.

23-04-16

Hjemrejsedag. Hvordan det lykkedes os at komme hjem er en gåde, den ene var mere syg end den anden.

Heldigvis var vores chauffør frisk igen.

Tak for en rigtig dejlig tur, tak for godt samarbejde og mange hyggelige timer.

Inger-Lise og Laila

Efter vi er kom hjem blev Hanne også syg.

Desværre vidste det sig, at vi havde fået en campylobacter infektion. Vi har været mere eller mindre syge, men for nogle af os, er det desværre ikke overstået endnu.

Efter 14 dage på potten, er kroppen slået helt ud af kurs og kræfterne er totalt forsvundet.